

MAGYAR

Hungarian Life

ÉLET

Price \$ 2.00

AZ AUSZTRÁLIAI MAGYARSÁG EGYETLEN HETILAPJA

THE ONLY HUNGARIAN WEEKLY IN AUSTRALIA

No. 2107 15 July 1999

Printed Post approved — PP 349034/00008

XLI. évf. 26. szám

1999. július 15.

Csapó 'Endre

Magyar jövőkép egy háborús napló nyomán

Múlt heti írásomban a magyar külpolitikáról igyekeztem elemzően szólni. A nagy kérdés, amire választ szeretnénk kapni: mit várhatunk el és mire számíthatunk a magyar külpolitika részéről, hiszen az ország és a magyar nép sorsáért csak a törvényesen megválasztott kormány külügyi szervei szólhatnak olyan fórumokon, ahol az országra kiható döntések születnek. A múlt heti elemzést gyakorlati példákkal és megnyilatkozásokkal kívánom folytatni annak érdekében, hogy a bemutatott elméleti keretrel szemben érzelhető legyen a gyakorlat. Így ennek az írásnak csak összeállítója és szövegteljesítője leszek, akiket idézek, teljes értékű választ adnak minden fontos kérdésünkre.

Magyarországon az újságírók olyanok mint a piaci légy — a többit tudjuk. Néhány hónappal ezelőtt azt firtatták, hogy tulajdonképpen ki a főnök a külügyminisztériumban. Úgy jött ki a firtatásból, hogy nem is annyira Martonyi János külügyminiszter, hanem sokkal inkább Németh Zsolt külügyi államtitkár a meghatározó személyiség. Ez már látatlanban is jó hír volt, hiszen előbbi a Kádár-idők külügyi személyisége, míg utóbbi fideszűri lévén már nem Moszkvában tanulta a diplomáciát. Ismerkedjünk hát meg kezdésre Németh Zsolt gondolataival:

...Nem lehet nemzeti egységet teremteni akkor, ha nem kellően integrált a magyarországi, illetve a határon túli magyar politikai elit...

...A magyarság mind a határnak ezen az oldalán, mind a határnak a túloldalán letargikus állapotban van...

...A posztkommunista baloldal és az új baloldal Magyarországon nyomasztó fölényben van, és ez a nyomasztó fölény egy autoriter típusú hatalmi dominancia kialakulásának lehetőségét hordozza magában. Félő, hogy évtizedes kényszerspályára fog kerülni ennek eredményeként a magyar nemzet és a magyar társadalom...

...A magyar állam, a magyar külpolitika szabadulni akar a határon túli magyaroktól, durvábban fogalmazva le akarja rúgni magáról a határon túli magyar közösségeket. Az alapszerződés példája egyértelműen bizonyítja ezt...

...Ez sulykolják, intenzíven sulykolják, a határon túli magyarok értsék meg, hogy nekik is az a jó, ha lerúgja őket magáról Magyarország, mert ez által bekerül Magyarország az európai integrációba és utána majd csurran-csöppen a határon túli magyar közösségeknek is. És erre van fölfűzve az alapszerződés, erre van fölfűzve a vízumkényszer és minden kisebbséggel lenni intézkedés...

...Ez a típusú érvelés téves, és aki ma azt mondja, hogy lehet Európába integrálódni a határon túli magyarság lerúgásával, az félrevezeti a közvéleményt. Vegyük csak a legfrissebb példát, Szlovákiát. Megkötöttük az alapszerződést, és azt tapasztaljuk, hogy soha nem lá-

tott vehemenciával ütnék ki a magyarság elleni támadások...

Ezeket nem Németh Zsolt államtitkár mondotta, hanem Németh Zsolt ellenzéki képviselő 1995-ben Székesfehérváron, a Svájci Magyar Irodalmi és Képzőművészeti Kör Tanulmányi Napok című rendezvényén. Ismerte a politikusokat, nagy különbség, hogy valaki ellenzéki van avagy kormányon.

Minden kormány megőrökl az apparátust, és valahogy a magyar rendszerváltásnak sajátossága, hogy a nem kommunista kormányok nem tisztogatják ki a minisztérium hivatalait a bolsevistáktól. Elégé közismert, hogy a legrosszabb ilyen tekintetben a külügyminisztérium. Most legutóbb a Nyugati Magyarországon olvastuk az alábbiakat:

„A külügyek terén járatosak többségben szinte általános az a meggyőződés, hogy ebben a minisztériumban még kormányváltás sem volt, nem hogy ennél több. Ennek a meggyőződésnek a helyességét felszínre hozta a NATO és Jugoszlávia szembekerülése, aminek következtében a politizáló közvélemény előtt teljesen leszerepelt a külügyminisztériumi gárda. Először azt hangoztatták, hogy a kosovói probléma nem azonos a vajdasági helyzettel, hiszen ez utóbbi helyen békésen és harmonikusan él együtt 26 nemzetiség, nincs semmi gond. Ezt a hamis helyzetértékelést óránként bementa a rádió és nyugati hírgyűnkösök is átvették.

Amikor a hivatalosan terjesztett vajdasági idillikus állapotok valóságát egyre többen kétségbe vonták, akkor a minisztérium az ottani magyarokra mutogatott, hogy ők tudják igazán megmondani, milyen a helyzetük és hogyan kívánnak az esetleges gondokon segíteni — azaz a minisztérium ismét strucc módjára homokba dugta a fejét és letagadta a valóban tragikus helyzetet. Hiszen hogyan is mernének nyilvánosan beszámolni elnyomott helyzetükről az ottaniak. Legalább annyira tiszok, mint a svájci vöröskereszt megbízottainak jó sorsukról hajdan nyilatkozó német és szovjet haláltáborok foglyai! Ezek után nyilatkozta a külügyminisztérium államtitkára, hogy a vajdasági magyarok egyáltalán nincsenek tisz helyzetben! Hatalmi kontroll híján a minisztériumi apparátus áprilisban már közel sodródott a nemzeti érdekeket korábban alapszerződések révén is feladó ellenzéki táborhoz. Csak miután a legnagyobb kormánypárt (a Fidesz) májusi kongresszusának küldöttsége kinyilvánította óhajukat az iránt, hogy a vajdasági magyarok területi autonómiájának ügyét karolja fel a magyar kormány, azóta a külügyérek elcsendesedve sunyitanak.”

A minisztériumok kitisztogatásának (Folytatás a 4. oldalon)

Gaál Gyula

Önmagunk bűvöletében

Derültlő vagyok, igaz, most már nem annyira. Angolul szépen hangzik a *guarded optimism*, de mégiscsak fékezi bizakodásunkat. Mi van körülöttünk ezen a világon? Láthatunk bűvös naplementét, amott dalt helyett ütemre rángatózó torzonborz fiatalokat, füstöt okádó járművek közlekedésgátló falanxait az országúton, a tengerparton korgó hassal napozó munkanélkülieket, csak a felénk gomolygó, vészjóslóan sötét felhőket nem veszi észre szemünk. Kaptunk egy tökéletes bolygót, sok millió év után a protoplazmából felküzdöttük magunkat, birtokba vettük a Földet és alaposan tönkretettük! Mennyivel szebb lenne a világ, ha négyglábon maradtunk volna: dús erdők, csörgő patakok, tiszta levegő, végtelen kék égbolt, bőséges növényi élel, de a húsrét akkor is meg kellett dolgozni. Nincs televízió, fogkefe, írás, beszéd, nincs se indonéz, se szerb, sőt azt sem tudtuk volna, hogy egyáltalán vagyunk. Persze ezen nem érdemes tündődni, mert már késő, de igaza lehet a költőnek, hogy az ember fája földnek. Mindent feldúlunk, de ha már vagyunk, tudunk kellene, hogy most mit is csináljunk. Ismerte önmagunkat, valószínűleg hagyjuk, hogy sorsunk sodrása adja meg az irányt.

Okkal lehetünk büszkéek az emberi génusz megállíthatatlan szípkázására és csodálatos eredményeire, s az ezen keresztül rendelkezésünkre álló munkakönnnyítő eszközökre és áramvonalazott közszolgáltatásokra. Azonban állunk meg egy pillanatra: Földünk lakosságát 1960-ban 3 milliárdra becsülték, ma 6 milliárd körül van. Főként azért, mert világszerte csökkenőben van a halálzási statisztika. Ez pedig azt jelenti, hogy az ember tovább él, mint bármikor ezelőtt.

Természetesen az idősebb korosztályok ezt örömmel, megkönnyebbüléssel fogadják. Miért is olyan népszerű Cavaradossi szívbemarkoló dala (a hétköznapi humor kavarodási áriája), hogy *Ah, meg kell halnom, bár úgy vágyom élni...*? Egyszer ugyan meg kell halni, de senki sem szereti, ha ez jóval idő előtt történik. Szóval ez jó hír, de mégis paradox helyzetet teremt: hosszabb az élettartam, de a felgyorsult szaporodás miatt sokkal nehezebb magunkat életben tartani. Ha szembenéznünk a következő 50 esztendő alatt megkészszerződött emberiség számával, hátunkat végigborzongja a hideg.

A technika haladásának köszönhetően, egyre kevesebb emberre van szükség a komputerizált közigazgatásban, a gépesített karbantartási és egyéb feladatok elvégzésére. Feltételezhető a jövőben, hogy az összlakosság fele nem számít hat rendszeres, fizetett foglalkoztatás-

ra, s így a még dolgozóktól levont adóösszegek képtelenek lesznek fedezni a munkanélküliek, öregek és gyerekek eltartásának költségeit. Ugyanakkor Földünk élelmiszerkészletei és erőforrásai elégtelenek lesznek az összlakosság táplálkozásának és alapszükségeitnek biztosítására. Mindez megtörténhet már unokáink életében, mert 2050-re a népesség 10-12 milliárdra szaporodik.

A bölcsek már megjövendölték az idők és a fiatalok háborúját a középkori dolgozók adódollárjaért! Elképzelhető, hogy a 2000-es évek derekán már évszázadok óta folyik a küzdelem az aggasztóan ezredet és az ifjak csapatai között. A fiatalok önbizalma és a csontbrigádok tapasztalata bármelyik oldalnak kedvezhet. Egyelőre azonban jó hírem van kortársaim részére: az esélyek kitűnőek arra, hogy aránylag nyugodtan éljük le maradék időnket. Nem is lenne tisztességes afféle utánam az ösztönöz bűvöletében. Máris nosztalgiaival gondolunk vissza az eddig lepergett esztendőkre, sőt tudjuk azt is, hogy valószínűleg tovább fogunk élni, mint azt előzőleg gondoltuk volna. de ez esetben — ismét ellentmondásosan — miért mérgezzük rendszeresen önmagunkat?

Napjainkban sok szó esik az élelmiszer tartósítására használt vegyi anyagoknak az egészségre való ártalmas hatásáról. Általában erre nem sok ügyet vetünk, de mások sem, mint ezt Pusztai Árpád professzor esete példázza. Dr. Pusztait, a skóciai Aberdeenen lévő Rowett Research Institute 68 esztendősi biokémikusát napokon belül nyugállományba száműzték, mert egy közérdekű kérdésben televízió nyilatkozott. Ugyanis 1998 augusztusában ki jelentette, hogy a lektinell genetikailag módosított burgonya káros hatással van a laboratóriumi patkányokra. Úgy tűnik, a jószándékú figyelemztes bizonyos érdekeket sérthetett, mert nem cáfolták meg, és a kérdés máig sincs eldöntve. De taláink máshol is problémákat, például Magyarországon, a növényi eredetű élelmiszerek útján közvetlenül szervezetünkbe jutott toxinkról, valamint az állati takarmányon keresztül fertőzésekről. Két évvel ezelőtt kilenc különböző alaptakarmányból 900 % a feltételeken alkalmas csoportban 2318, az alkalmatlanban 49 százeleket állapítottak meg. Az emberre háruló veszélyt legjobban az *Ezredforduló 1999/1.* számból kölcsönözött ábra mutatja be. Ezekről nem sokat hallunk, (Folytatás a 6. oldalon)

**TRUMBLE
SZÁNTÓ
ÜGYVÉDEK**

Tanácsadás mindenféle üzleti ügyben
FINANSZIROZÁS ADÁSVÉTEL TÁRSULÁS
VAGYONKEZELÉS
VÉGREJÁRÁS KÉSZÍTÉSE—VÉGREHAJTÁSA
ÖRÖKSÉG—ADÓSSÁG KEZELÉSE
KÖZLEKEDÉSI ÉS ÜZEMI BALESETEK
Hivatalosan ellismert bevándorlási,
letelepedési tanácsadás, ügyintézés.

Magyarországi vonatkozású ügyek intézése
Követség hitelesítés
MAGYARUL BESZÉLÜNK

**10 CECIL PLACE,
PRAHRAN 3181**

P. O. Box 234 Prahran Vic. 3181

Telefon: (03)9529-6222

Fax: (03) 9529-6777

email: tsz@tsz.com.au

Internet: www.tsz.com.au/legaleagles

Magyar jövőkép egy háborús napló nyomán

(Folytatás az 1. oldalról)

elmaradása és a kormányra kerüléssel megváltozott hozzáállás következményei megmutatkoznak a mai magyar külpolitika sikertelenségében. Sehol nem látható, hogy a NATO-szövetségben teljesített magyar hozzájárulásból valamely elnyert kicsikart volna a magyar kormány. Ellenkezőleg: a pozsonyi parlamentben összeomlottak most héten a magyar remények az oktatási törvény kapcsán. Románia múlt heti jagatása nyomán ezen a héten ott járt Mr. Solana NATO-főtákar, kijelentve, hogy a NATO politikájában nincs változás a határokat illetően, Románia határai garantáltak. Mindezt akkor, amikor a kisebbségi kérdés hiányosságait kellett volna számonkérni a nyugati hatalmas úrnak, akár a határkérdéssel is megfegyverezte Bukarestet, amely ugyanazt a nemzetállam elvet vallja, mint Belgrád. Rádadásul még cinikus is volt, kifejtette, hogy a nemzetközi közösség jelenleg rendkívül elutasító módon viszonyul az európai határok megváltoztatásának gondolatához, túlságosan sok határt változtattak már meg mostanáig Európában, s minden ilyen határváltoztatás válságokkal, emberi tragédiákkal járt.

Jelenleg nem látok senkit, aki a határok megváltoztatását akarja, ésszerűen gondolok ember nem is akarhatja azt.

Háborús napló

Dr. Hódi Sándor pszichológus, délvédelmi politikus, a háborús eseményektől jórészt tértelenre kárhóztatva, megírta a 77 napos bombázás idején minden napra eső élményét. (Jugoszlávia bombázása, lélektani és politikai reflexiók, — ha könyvként megjelenik, lesz vagy háromszáz oldalas munka.) Ebből idézek most, hozzáfűzés nélkül:

— A háborús napló részben egy tanu első kézből vett vallomása és tudósítása a bombázott országból, amely ugyanakkor egy közéleti kérdések iránt érdeklődő pszichológus és társadalomkutató helyzetértékelése is azokról az emberekről, viszonyokról és jelenségekről, amelyek a bombák árnyékában levő személyes életvilágot meghatározták. A felvetett témák jellegükből fakadónak sajnos többnyire még mindig a tabuk közé tartoznak, annak ellenére, hogy rendkívüli relevanciával bírnak.

Nemcsak a belgrádi téven akadok fel, nem teszik a magyar tévé hangütése sem. A bombázással kapcsolatos hírek tele vannak pánikkeltő kérdésekkel és ostoba találgatásokkal: Mekkora veszélybe került Magyarország Jugoszlávia bombázásával? Nem mi, vajdasági magyarok kerültünk tehát veszélybe, hanem Magyarország. Elmebaj. És sorjázunk az ostobábbnál ostobább kérdések: Milyen az ország felkészültsége? Ellenséges országnak tekint-e Jugoszlávia Magyarországot? Biztonságban érezheti-e magát Budapest?

A magyar televíziót hallgatva kezdenek komoly kétségeim támadni: Jugoszláviát bombázzák a NATO-harci gépei, vagy tévedésből Magyarországot érte támadás? Mire fel ez a hisztizés? Ebben a nagy harci lázban a vajdasági magyarok, akik a nemzet részeként Jugoszlávia bombázásával csakugyan nehez helyzetben találhat magukat, a híradókban többnyire szóba sem kerülnek... Most látszik, hogy mennyire szervezeten és felkészületlen ez a nemzet. A média mennyire idegen testrészként kezeli a határon túli magyarságot.

Mennyire nem ismeri azok életét, mennyire nem tart kapcsolatot velük, s mennyire nem érdekli azok véleménye...

Jugoszlávia inkább vállalja a nyugati világgal való konfrontációt és a NATO bombázást, mint nemzeti méltóságának megsértését, illetve országának megcsönkítését. A történelmi múlttal, a nemzeti méltósággal és az ország területi integritásával kapcsolatos szövegek hangoztatása persze más taktika. A szocializmus utolsó végvári vítézei próbálják foggal-körömmel védeni hatalmi pozíciójukat... Emiatt a csökkent megatalkodottság miatt hullott szét az egykori Jugoszlávia, emiatt vesztettek el a szerbek három háborút, kerültek szembe a fél világgal és néznek most farkasszemet egykori szövetségeseikkel... A szerb képviselőházban ülő honatyák mindannyian kommunista kövületek, akiket a legnagyobb veszély sem képes rávenni arra, hogy ösztönk merjenek lenni egymáshoz, hogy felrúgják ennek az átkos dramaturgiának a játék-szabályait...

A szerbek magatartása rejtély minden éppúgy ember számára. Miért bombáztatják magukat? Vajon miben reménykednek? Mi találja bennük ezt az esztelen makacsságot? Az emberek mindenütt félre lehet vezetni, lóvá lehet tenni. Egy ideig. Ezeket azonban már egy hete bombázzák! Mikor jön meg az eszük?

A szerb kormány egyelőre makacs. A szerb nép pedig fanatikusnak követi. Elképesztő az a vakság, ami jellemzi őket. Még mindig átkozódnak és rázzák az öklüket. A magyarok visszafogottak, fegyelmezettek, félnak...

Örülik, hogy nem kényszerültek nyilatkozatra, és nem irigylem Szabadka polgármesterét, aki ország-világ nyilvánossága előtt többek között ezt mondta: — Azért gyűltek össze ma itt ezen a gyönyörű téren, hogy az egész világnak bizonyítsuk, mi a háború ellen vagyunk, hogy felemeljük szavunkat a bombázások, a rombolás, az országunkat sújtó agresszió ellen. Dallal követeljük a világtól, hogy szüntessék meg a Jugoszlávia elleni fegyveres támadást. Nekünk szabadkaiaknak, akik itt élünk az ifjúság, a béke és a nemzeti tolerancia városában, jogunk van ezt követelni, mert történelmünkkel bizonyítottuk, hogy lehetséges az együttélés, hogy a viták kérdéseket vérontás nélkül is meg lehet oldani... Mi, a határ menti övezet lakosai, őriztük és megőriztük a határokat 50 évvel ezelőtt is az akkori világ-hatalmi erőktől. Most is tudjuk, melyek az alkotmányos kötelezettségeink, és készek vagyunk arra, hogy itt őrizzük határainkat — hangsúlyozta Kasza József.

Szabadka polgármestere, úgy is mint a Vajdasági Magyar Szövetség elnöke levelet küldött Göncz Árpádnak, Orbán Viktornak, Martonyi Jánosnak, Javier Solana NATO-főtákar, az Európa Parlamentnek és Szabadka testvérvárosainak, amelyben többek között így szól: — Eddigi együttműködésünk során meggyőződhetek róla, hogy Szabadka több nemzetiségű, multikonfessionális és multikulturális közösség, amely az évszázados együttélés során kiépített kölcsönös tolerancia igen magas szintjével dicsekedhet... Szabadka mindig a békéért szállt síkra, a felgyülemlett etnikai ellentétek békés, erőszakmentes rendezését szorgalmazta. Felhívjuk a világ közvéleményét,

hasson oda, hogy szűnjön meg a rombolás...

Egy polgármesternek kötelessége felemelni szavát, és veszélyeztetve látja azok anyagi és személyi biztonságát, akik erre a tisztségre megválasztottak. Jogos a felháborodása a bombák okozta károk miatt, viszont részrehajlónak tartom a tiltakozó levél szövegét, amely egyoldalúan csak a NATO-t marasztalja el az előlalt helyzetért. De tartalmaz több kifogás is felvetését.

A levél Szabadkát történelmileg mint többnemzetiségű, multikonfessionális és multikulturális közösséget mutatja be, és nem mint szabad magyar királyi várost, amiként azt illene, ha már a múltat utalás történik. Ezekkel az aktuálpolitikai frázisokkal (többéttű, többnemzetiségű) a levél nemcsak Szabadka hiteles történelmi múltját tussolja el, hanem jelenét is. Nevezetesen az a körülmény, hogy a nagyrányú folyamatok betelepítés ellenére a város még mindig magyar többségű, saját önkormányzattal az élén, amely saját hatáskörén belül messzemenően tiszteltetben tartja a többi nép jogait, és sikerült megőriznie a békét. Ezek olyan tények, amelyeket nem kellene elkenődzni, viszont a nemzetek közötti tolerancia igen magas szintjével nem illemtos dicsekedni, hiszen, bár a lakosság többsége magyar, az állami hivatalokban, üzletekben többnyire nem tudnak vagy nem akarnak magyarul beszélni.

A város multikonfessionális és multikulturális jellegének hangsúlyozása azért is káros, mert az gyakorlatilag a magyar kultúra háttérbe szorítását és elsovadását jelenti. Napjainkban ezekben a frázisokban él tovább a jugoszláv eszméje, amely a magyarság asszimilációját szolgálta a múltban, és azt szolgálja ma is. Nem szerencsés az a megállapítás sem, hogy a NATO légiereje az évszázadokon át kialakított együtlést bombázza. Nem azt bombázza, hanem azokat a katonai létesítményeket, amelyek ma egy népiértő rendszert szolgálnak.

Magyar nyilatkozatok:

Martonyi János magyar külügyminiszter: — Magyarország többször hangsúlyozta a jugoszláv vezetés felé, (sic) hogy elvárja: tartsa távol a konfliktust a vajdasági magyaroktól.

Németh Zolt, a külügyminisztérium politikai államtitkára: — A vajdasági magyarok maximálisan számíthatnak Magyarország odafigyelésére és támogatására.

Orbán Viktor magyar miniszterelnök kijelentése a fenti nyilatkozatoknál borúlátóbb: — Magyarországnak fel kell készülnie azoknak a menekülteknek a befogadására, akik megindulhatnak Jugoszlávia északi részéből.

A Magyar Szó részletekét közöl Konrád György freiburgi egyetem elhangzott beszédéből. Konrád nem nézi jó szemmel a világ legnagyobb hatalmának a légi háborút egy kis ország ellen. — Eddig a nyugati demokráciák valami jót jelentettek. Most azt, hogy a nagyok ütik a kicsit — írja.

Hiányosnak és félrevezetőnek érzem okfejtését. A szerbek koszovói vérengzése fölötti személyhűz miatt bántónak is. Vajon meddig kellett volna még a nyugati demokráciának mindezt tennie? Vagy Konrád azt hiszi, hogy imádsággal is jobb belátásra lehetett volna bírni őket? A martalócok bitangságát megbüntető nagyhatalmak elmarasztalása már-már cinkos összekacsintás a népiértő politikával. Ami olyasféle szemhúyásra emlékeztet, mint amilyen 1944–45 telen történt, amikor Tito partizánjai több tízezer délvédeli magyart legyilkoltak, s amelyről Magyarorszá-

gon 45 éven keresztül nem volt szabad szólni. És amikor szólni lehetett, sokan azok ellen háborodtak fel, akik a bűnök szavát tették, és nem azok ellen, akik elkövették. Ezt érzem most is, amikor valaki nem az etnikai tisztogatás, hanem a NATO-beavatkozás ellen emel szót.

— Bármennyire is hihetetlennek hangzik, a mai magyarországi politikai terepen erős ellenzésbe ütközik minden olyan szándék, amely a koszovói események kapcsán fölveti az autonómia kérdését az elszakított országrészek magyarjai érdekében — írja Csapo Endre a Magyar Életben. Példának Révész Sándor cikkét hozza fel a Népszavából, aki megírja a Fidesz-Magyar Polgári Párt kongresszusát, mert a vajdasági magyarok személyi és területi autonómia mellett tombolt. Csapo Endre további megnyilatkozásokat is idéz, többek között Lengyel Lászlót, aki a Népszabadságban kijelentette: — Egyszer s mindenkorra lemondunk a magyar autonómia emlegetéséről, a zsák-mányolásról, de garanciákat kérünk a magyarokkal való bánásmód érdekében.

A nemzetellenes liberális körök felhőrdülése nem lep meg senkit, bár itt is sokan vannak, akik Szerbia szoros kötelékében képzik el a magyarok sorsát mindenféle autonómia nélkül, a polgári jogegyenlőségre, vagy ahogyan Lengyel László mondja: garanciákra alapozva.

Az elvtársakat azonban mindenek előtt Csurka István és Lányi Zsolt kijelentése hozta ki a sodrából. A Lányi-féle „országalapítási” gondolat, miszerint Vajdaság miért ne lehetne önálló állam, itt is olyan rémületet váltott ki az újabalok körében, hogy levegőt sem kaptak. Csurka javaslatáról — Vissza a Délvidéket! — nem is beszélve, ami a VMSZ-et is heves tiltakozásra készítette.

Nincsen ebben semmi különös. Vannak, akiknek úgy jó minden, ahogyan van. De tisztelettel kérjük őket, ha lehetséges, ne mondjanak le a vajdasági magyarság nevében egyszer és mindenkorra semmire sem. Szabadon fejtsék ki mindenki a maga véleményét, aztán majd, miután a vajdasági magyarság történelmi helyállításából vizsgát tesz és nem kell tartania attól hogy újabb 40-60 ezret lemészárolnak közülük a szerbek, megmondják, melyik lehetőség tetszik nekik, s hogyan képzik el a jövőjüket.

Az autonómia kérdése: a területi autonómia kérdésének felvetése nem valami új dolog, hiszen az erre vonatkozó dokumentumot már 1992-ben átadtuk Milosevicnek. Nagy politikai hüba volt ettől a dokumentumtól előlálni, és új, jóval szerényebb követelésekkel előállni. Ezekkel a lépésekkel saját kisebbségi politikáinkat rontották el tárgyalási esélyeinket. Azért sem célszerű új dokumentumot kreálni, mert nincs az a koncepció, amit a hat magyar parlamenti párt egyaránt kitoró lelkedéssel fogadna és aláírna...

Megint azt olvasom az újságban, hogy Magyarországi területéről semmiképpen sem indulhat szárazföldi támadás, mert Magyarországnak nem kíván háborúba keveredni déli szomszédjával. A szerkesztők és riporterek azonban úgy tudják, hogy mégis így lesz, amit az illetékesek nem győznek cáfolni. És ez így megy már vagy másfél hónapja, a nap mind a 24 órájában. A riporterek legalább olyan gyakran bombázzák nagy rémületet kiváltó füstbombával a magyar közvéleményt, ahány NATO-gépelmelkedik a levegőben. Ösztönözva az előbbieket sokkal több kárt okoznak a vajdasági magyaroknak,

mint a jugoszláv katonai létesítményeket támadó NATO-bombák. A szűnni nem akaró ostoba fecsegés és porverés, már minthogy a NATO Magyarország területéről fog Jugoszláviába bevonulni, végül arra készítette a jugoszláv hadvezetést, hogy lépéseket tegyen a nem létező veszély elhárítása érdekében. Egy egész armádiát telepítettek a vajdasági magyarság nyakába. Addig hurogtak odaát a vészmadarak, amíg itt minden falu határában nem ástak lövészárkokat, amíg minden templomtoronyba és siló tetejére nem szereltek fel radarokat, amíg minden iskolavárba nem kerültek tankok, s amíg minden titélágazásnál nem épültek katonai ellenőrzési pontok. A határmentí falvakban a katonák aknazárt telepítettek a földhatárra. Csak ez hiányzott az itt túsiként fogva tartott 350 ezer magyarnak...

A magyar diplomácia azzal áltatja önmagát és a világot, hogy a vajdasági magyarság szabadon megfogalmazhatja, és pártjai révén kifejezheti politikai akarát. Ez bizony cinizmus a javából. Hiszen amikor az albanok követelni kezdték autonómiájukat, és ehhez megpróbálták a Nyugattól segítséget kérni, a szerb biztonsági erők megfenyegették őket, hogy a 632 albán település mindegyikét a földig égetik. És ígéretüket be is váltották, amiben még a NATO sem tudta megakadályozni őket. Úgy-hogy az, aki ma nem veszi figyelembe az adott helyzetet, és azt hiszi, hogy betöltött szőlés- és gondolat-szabadság mellett a működő délvédeli magyar pártok képesek megfogalmazni a vajdasági magyarság hiteles jövőbeni elvárásait, az nem is akarja igazán felvállalni a kisebbség jövőjét...

A bombázások 59. napján Ispánovics István telefonált Szabadkáról, a VMSZ irodából, hogy elkészült a dokumentum, ami még nem publikus, de szeretnék, ha átnézném és véleményezném. A dokumentum, mint mondtam, odaát készült, annak alapján, amit 1992-ben írtam és amit a kanizsai közgyűlésen elfogadtunk. Tájékoztattak arról is, hogy ott volt a Fidesz-kongresszuson, amelyen elfogadták a hármas autonómia-tervezetet, de ezt nem tették közzé a sajtóban...

A tervezet kidolgozásán, megjelenítésén és idegen nyelvre való lefordításán annak idején sokat fáradoztam. Aztán megváltozott a kedvező politikai széljárás, és az autonómia gondolatának hordozói a határon túli magyarság körében mindenütt a pálya szélére szorították. Két szélledeben, két brutálisában, ahogyan ez már a politikában lenni szokott. Ezzel együtt megindult az alkudozás folyamata az aktuális hatalommal, amelynek eredményeként az egyezkedés alapjául újabb és újabb, mind igénytelenebb dokumentumok születtek, amelyek a kisebbségi érdekek feladásának az újabb és újabb álmomáit jelentették. És most, íme, hét év után, ismét előbukkan a hármas autonómia-tervezet, ami némi elárgáttal szolgál számomra.

Átolvastam a Kasza József által küldött autonómia-tervezetet. A dokumentum pontos címe így hangzik: Megállapodás Vajdaság és a vajdasági nemzeti közösségek önkormányzatának politikai és jogi kereteiről.

A dokumentum fele Vajdaság alkotmányos helyzetére vonatkozó javaslatokkal foglalkozik, s azon belül próbál megfélemlő jogi keretet biztosítani a különböző nemzeti közösségek számára. Nem a nemzeti közösségek politikai státusának meghatározásán van a hangsúly, hanem a kulturális és nyelvi egyenjogúságokra vonatkozó jogok érvényesítésén.

A tervezet szerint a nemzeti közösségek a kollektív jogaikat különböző autonómiaformák révén valósíthatnák meg. A dokumentum másik fele a perszonális, a területi és a helyi önkormányzati formákat taglalja... Érzésem szerint, bár összességében és egészében ez a dokumentum jobb, mint az eddigiek, célszerűbb lenne, ha a VMSZ felvállalná az 1992-es hármas autonómia-tervezetet, és azt a dokumentumot egészítené ki a Vajdaság jogállására vonatkozó új elképzelésekkel.

Nem látom semmi értelmét, sem célszerűségét annak, hogy a vajdasági magyarság egy új dokumentummal rukkoljon most elő, és ne a régit tekintse hivatkozási alapnak, amit természetesen kiegészíthet új meglátásokkal és javaslatokkal. Meglátásom szerint, ha a VMSZ ezt a dokumentumot fogja előterjeszteni a leendő tárgyalásokon, az nem előrelépést, hanem visszalépést jelent 1992-höz képest, holott a koszovói kérdés rendezésével újonnan előállt helyzet előrelépésre ad lehetőséget...

Ha úgy adódik, ha a béke-megállapodás eredményeként Koszovó nem maradna Jugoszlávia része, tehát csakis ebben az esetben, a Helsinki Záróokmány alapján fel lehetne vetni a határok módosításának a kérdését is. Természetesen tárgyalásos úton, a helyi népszavazás eredményeire támaszkodva. Ezt a lépést sem szabad azonban elhamarkodni. Nem a szerbek részéről várható tiltakozás jelenti a legnagyobb veszélyt, hanem a népszavazás kimenetele. Azzal a sérült nemzeti tudattalállapottal, amely jellemzi a mai délvidéki magyarságot, az ilyen népszavazás ma például bukással végződik.

A hatalom tisztelete és a repressziótól való félelem oly mértékű, hogy a magyar szülők gyakorlatilag ellenkezés nélkül hagyják besorozni és elvinni fiaikat, jóllehet tisztában vannak vele, hogy milyen veszélynek teszik ki, és milyen értelmetlen ügy érdekében. Csak elvélve fordul elő, hogy a behívó elől valaki elbújtatja vagy kimenekíti az országból a gyerekeit. Az egyéni polgári engedetlenségnek nincs hagyománya Szerbiában. A kollektív engedetlenség más népek körében nem ismeretlen, hiszen az elmúlt tíz év folyamán mindegyik élt a szolgálatmegtagadás lehetőségével, kivéve a magyarokat. A magyarok, ha hívják őket, mennek. Ott harcoltak a szerbek oldalán a szlovének,

horvátok, muzulmánok ellen, és most az albánok ellen is. Számos magyar halt hősi halált fegyvert fogva más elnyomott népek ellen.

Itt érhető tetten a nemzet tudat hiánya. A közösségi lét hiánya. A politikai szervezethez hiánya. Semmi sem történt volna, ha a magyar politikai pártok a koszovói albánok elleni fegyveres konfliktusban szolgálatmegtagadásra szólítják fel a magyarságot. A magyar pártok azonban a kisujjukat sem mozdították ez ügyben. Ellenkezőleg, olyan értelmű nyilatkozatokat adtak, hogy mivel az országot külső támadás érte, mindenkinek eleget kell tennie hazafiúi kötelességének.

Csak hogy a hadba szólított fiatalokat nem a NATO, hanem a koszovói albánok ellen vetik be. A külső támadásra és a hazafiúi kötelességre való hivatkozás így bizony csúsztatás a javából. A lojalitás egy ponton túl gyakorlatilag kollaborációt jelent a népiirtó rendszerrel...

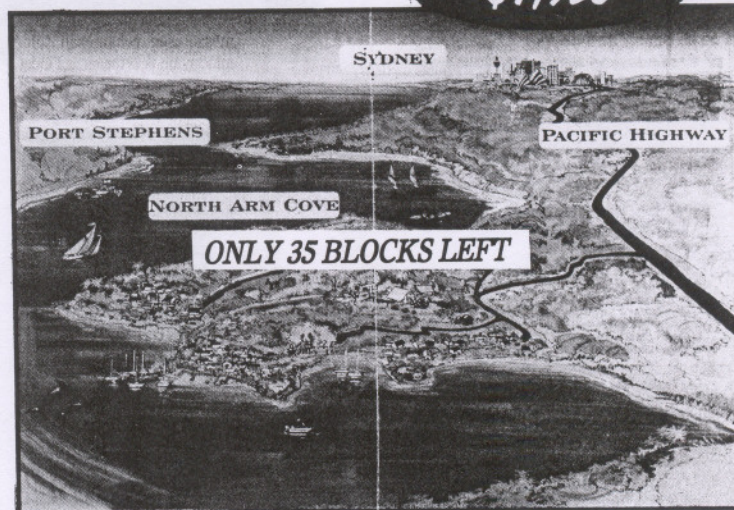
Az autonómia megvalósulásának nagyobb az esélye, mint a területi rendezésnek, de a vajdasági magyarság fennmaradása autonómia esetén sem túlságosan ígéretes, autonómia nélkül azonban a Szerbián belül maradása végzetes lenne. A legnagyobb akadályt itt sem a szerbek jelentik, hanem azok a magyarok, akik a magyar autonómiában ellenérdekeltek. Ilyenek pedig sokan vannak. Gyakorlatilag mindazok, akik az egykori kommunista Jugoszláviában aktív politikai szerepet vállaltak, illetve akik a jelenlegi szerb hatalomnak a kiszolgálói.

Esélyeink az autonómia vonatkozásában javultak: Magyarország NATO tagságával a Nyugat részéről nagyobb támogatást lehet várni, a koszovói béke-megállapodást követően Belgrádra is nagyobb nyomást lehet gyakorolni. Egy valami azonban nem változott, illetve a helyzet csak romlott: társadalomépítő erőben és tehetségben változatlanul rosszul állunk.

Dr. Hódi Sándor nagyon értékeli a Magyar Élet mindig korrekt helyzetjelentését, ezért részesített minket, olvasóinkat, abban a megtiszteltetésben, hogy könyvének tartalmát megjelenése előtt megismerhessük. Ezért köszönettel tartozunk, hiszen ilyen alapos és tárgyilagos helyzetjelentéshez nem lenne könnyű egyébként hozzájutni.

SUPER NATURAL LAND AT BEAUTIFUL PORT STEPHENS

From
\$7,950

Most saját Édenkertjébe fektetheti be pénzét.
Már csak KORLÁTOZOTT SZÁMÚ TELEK maradt.

A terület jelenleg még nem tartozik
a közösségfejlesztési zónába
(Currently zoned non-urban)

DE MICSODA ELŐRETEKINTŐ BEFEKTETÉS!